

PTICE GRABLJIVICE LETE VISOKO, Mussoorie, 7.3.2016.

Prije putovanja i u prva tri tjedna puta vjerovala sam da će uspjeti redovito pisati, prosipati sve u priče i objavljivati ih na svojoj stranici. Aha, haha, to je bila namjera neiskusne putnice! Ova je, iskusna putnica shvatila da je to, u mojim uvjetima putovanja, fizički teško provedivo, kao i sadržajno super zahtjevno. Ovo me putovanje zgrabilo poput ptice grabljivice i stavilo ravno među čeljusti zvijeri Indije.

Dok ovo pišem počinje osmi tjedan mog putovanja. Nalazim se u planinskom mjestu Mussoorie, u državi Uttarakhand. Zrak je čist, planinski (jer, u ostalim dijelovima Indije, naravno, nije), sjedim na širokoj krovnoj terasi hotela s pogledom na planinu. Maločas sam gulila krastavce uz doručak, sada pišem.

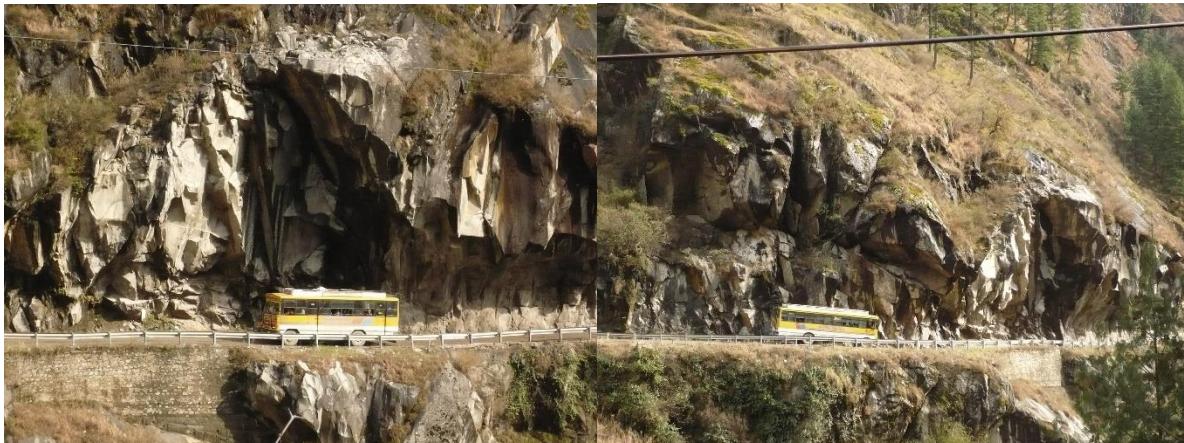

Soba mi ima veliki prozor širine zide, pogled na šumu i planinu. Stigla sam u kasno popodne i propješaćila 3 km sa super teškom torbom punom poklona za svoje prijatelje; he, zato valjda nije bilo jako dramatično – ima da mi uplatite masažu na povratku u domaju! Nakon 3 km naišla sam na hotelić zvan Filigree (u značenju „filigranski rad“).. čak me nisu opelješili i dali mi jednostavan i za mene najljepši sobičak. Ovo je najljepša soba u usporedbi sa svim prethodnima, mirna toliko da mi se zrak čini gušćim u njoj. Prozor je hipnotičan i zove na pisanje. Mislim da sam konačno dosegla idealnu sobu za pisanje knjige u Indiji. Imam tri dana da je napišem, jer toliko sam odlučila ostati ovdje. U tišini tog gustog zraka i uživanju da sam taj dan progovorila tek nekoliko riječi za vrijeme prve noći, iz kreveta sam promatrala bljeskove oluje u planini i iza nje. Da pridodam još koju scenu toj solo romantici, uživanju u samoći: zaspala sam sa zvukom vjetra među drvećem.

Ovo je rajske prostor. Pogotovo nakon nemilosrdne, prave Indije koju sam odradila u prvih nekoliko tjedana.

Posljednji grad kojeg sam posjetila je Rishikesh, utočište za bijelce i hardcore newagere rascmoljenih izraza lica, pogleda uperenih u kojekakve guruiće... Tamo, u tom newagerski zašećerom gradu koji je uvelike modna pista za bijelce koji vole fine indijsku robu, rekli su mi da sam G.I.Jane što sam sama proputovala čitav Rajasthan, sjever Madhya Pradesh i dio UttarPradesh. Iskreno govoreći, pogotovo nakon iskustva soft Rishikesha, mogu se složiti s njima.

Dakle, ako mislite da ste se vozili groznim autobusom negdje po exYugi, vjerujte niste. *Tko to tamo peva* je luksuzna kategorija naspram onog čime sam se vozila i što je standard za većinu stanovnika. Totalni trening izdržljivosti i živaca. A tim ljudima svakodnevница...

U meni su na takvom putu istovremeno oživjeli vojnik, zen majstor i diktator. Svi oni, svi ja, sa svojim karakternim prednostima uz ugodnu i spasonosnu dozu bezobrazluka. Putovanje po Indiji se nekad pretvoriti u bojno polje i to ne samo zato što sam bijela žena koja putuje sama kojekud. Indijski načini (ovdje mislim na SZ i srednju Indiju – zemlje koje sam navela i još neke...) podrazumijevaju borbu na dnevnoj bazi. Ovdje prvenstvo i uslužnost ne postoji. Još manje postoji „puno vozilo“ (uvijek može više), nema starog i raspadnutog vozila (uvijek postoji gora krntija), nema besplatno (svi žele isisati neku kintu iz tebe). Ono čega svakako ima, ima znatiželje i dobromanjernosti. Na svom sam putu upoznala divne Indijce i Indijke koji su mi pomogli zato jer je to dio njihove kulture i odgoja; topla gostoljubivost koja kao da im je prirođena, ne naučena. Krasne obitelji koje su me u dva različita grada pozvale na vjenčanje njihovih sestara, susjeda, rođaka. Brinuli se da sam dobro, vozili me kamo treba, bili ponosni da sam se odlučila pridružiti vjenčanjima; pokazali mi svoje male hramove, dućane, ulice i dvorišta na kojima provode život. Predivni ljudi, predivni. Topli, otvoreni, veseli, najbolji domaćini!

Pri kraju mog putovanja po Rajasthanu posjetila sam dva nacionalna parka i na željezničkoj liniji koja povezuje ta dva parka, upoznala sam jedno milo djevojče. Najprije je pitala smije li sjesti do mene – odnosno popeti se na najgornji ležaj koji su mi ustupili neki mladi muškarci, Muslimani, koji su imali žurku u vlaku... Oni su izgledali vrlo divlji i naprasiti, ali prema meni su bili fini i bilo im je jako važno da imam gdje sjesti jer sam se vozila bez rezervacije. Kao i prije što sam doživjela, bili su ponosni da mogu ustupiti mjesto gošći, strankinji, inzistirali su na tome.

Nakon što sam ja kimnula glavom, ta se curkica popela do mene, namjestila se u turski sjed i vrlo zadovoljno se nasmijala. Nakon klasičnog uvoda, kako se zoveš, otkud si, kamo putuješ isl... ustanovile smo da izlazimo na istoj stanicu. Nisu prošle dvije minute, ne susprežući iznenađenje, pitala me želim li se pridružiti vjenčanju njezine sestre. Ja sam isto tako brzo ispalila: Da! Pa da, oženila me mala za sekundu! Iskrcale smo se u ionako malenom gradu blizu nacionalnog parka – rezervata ptica. Tamo nas je dočekao njezin rođak koji je obavljao posljednji šoping za vjenčanje. Čekale smo ga na bazaru i u taj mali auto napunili s 400 velikih bombonijera koje su poklon gostima; moju i njezinu prtljagu, nju i mene i još jednog rođaka kojeg smo skupili usput. ☺ odveli smo se u 30 km udaljeno mjesto gdje se vjenčanje trebalo održati. Najprije sam morala pozdraviti starog dedu, devedesetogodišnjaka, pa starog ujaka, mamu, tatu, drugog ujaka, njegovu ženu, svu djecu i na kraju bzone što stanuju u dvorištu. ☺ onda su me se djeca dočepala i nisu me puštala. Bili su hiper uzbuđeni da mi sve pokažu, primili su me za ruke i vodili me po mjesto, tOTaLnOooO ponosni što svi, ali baš svi u gradiću bulje u nas. ☺ A zvali su me Iva Didi (Didi znači starija sestra).

Navečer su nas odvezli (mene i starije sestre 16,18 i 20 god.) u njihovo sićušno rodno selo na feštu za žene (kao neko djevojačko) u njihovoj rodnoj kući. Selo je stvarno minijaturno, ima tek nekoliko kuća i nalazi se između širokih polja rascvjetale gorušice. Slavlje, koje je zapravo žurka za cure, je izgledalo tako da su mlade cure plesale na žestoki indijski pop dance (inače to Indijci obožavaju, pomama takve antimuzike!) uz glasni kazetofon. Oko nas sjedile su starije cure i starije žene, i djeca... od muškaraca smjeli su doći samo mlađi rođaci. Pojava mene u selu izazvala je posvemašnju atrakciju i čitavo vrijemesu me gurali na terasu, plesni podij; vikali „top dancer, top dancer!!!“ Ja sam uživala dok se nisam sasvim izmorila, pogotovo kada me primila jedna predivna cura s vrlo snažnom plesnom energijom, a plesale smo dok se ja nisam predala i pala na pod od iznemoglosti. Kada sam pala na pod, žene su počele pljeskati i vikati „ajde ajde još još, ne smiješ stati!!“ Ajde da i ja nekad u plesu kapituliram. ☺ Ta mlada žena je ludo divlja, kao neki zmaj, koja energija!! Bilo je jednostavno genijalno. Koji dan! Kakav dan! Da ti netko kaže: evo, završit ćeš na djevojačkoj u seoci u Rajasthanu, kojeg nema ni na karti i skakat ćeš i raditi piruete o njihovoj terasi, dok za tebe navijaju sve žene iz sela. I tako dok ne padneš od iznemoglosti!! Hahaha! Koje iskustvo!!! Kako je život predivno nepredvidiv. Nakon žurke išli smo svi na čoporativno spavanje: nas 10 u jednoj sobi i 15 u drugoj, većina na podu, a nas nekoliko smo dijelili špagom izvezene krevete, kome treba madrac? :D

Cura koja se udavala je rijetko lijepa cura, vrlo visoka za Indijke (1,75cm), vrlo draga, nježna, vesela i plaha; inteligentnog pogleda... brak koji se sklapa je (naravno) dogovoren; udaju je za nekog frajera iz Bombaja. Na moja pitanja je li preplašena ili uzbudjena odgovara da nije ... i stvarno, kroz nju struji pomirenost sa svime, bez mrvice propitivanja i samosažaljenja. Na njoj je samo jedan predivan, pomalo suzdržan, ali vrlo dostojanstveni smiješak. Ona već sljedeći dan, nakon završnog dana vjenčanja napušta svoju obitelj i odlazi k potpunim strancima. Pita me želim li da mi crtaju kanu po rukama. Ja se ne bunim... ☺ Ujutro, nakon žurke, budimo se svi lagano jedan po jedan, u dvorištu je

friško, zapaljena je vatrica, dijele nam čaj s mlijekom koji posvuda piju, bake sjede uz rub kuće i čakulaju.. smiju se, pozdravljaju me s „Namaste, top dancer“. Odlazim u kratku šetnju poljima s djecom... vrlo brzo nas vraćaju u gradić u kojem je svadba i gdje zapravo moji domaćini sada žive. Družimo se, idemo na ručak koji se služi u bašti gdje će se održati završne ceremonije vjenčanja...

Moju novu malenu prijateljicu malo uznemiruje što nemam više počešljana kosu i lijepu haljinu. Inače, po Indiji ja putujem u krpama, haljinu sigurno nisam ponijela! Još k tome i svečanu. Mama i sestre pokušavaju riješiti problem, ali sve mi je prekratko, ili preširoko, moji štrkljavi udovi vire iz te odjeće kao slama iz strašila. Govore mi, ma kako sam tako velika, a tako mršava, da kako je to moguće. Meni je sve smiješnije i smiješnije. Mojoj prijateljici i nije jer ne mogu takva na vjenčanje. Uvaljuju mi neku roza-bijelu haljinu u kojoj ne mogu spustiti ruke niz tijelo. A na nogama imam tenisice. Izgledam kao slobodno ploveća lađa. ☺ odustaju, oblače me u žutu kurtu (koja mi je isto preširoka): „It's too big for you, but that's the best we can.“ Haha! Inače do tada sam izgubila već 3 kile, jer eto, to hoće tako kad putuješ hard-core kategorijom... ali one su predivne, tri sestre i njihova, g-e-n-i-j-a-l-n-a mama, neumorna i puna duha!

Kad već spominjem napor pri putu.. uf, stalno se vraćam tome! Hm, očito me se dojmio... Ajmo jednom zauvijek se prestati zavaravati tom „čarobnom Indijom“ koja se prodaje po turističkim brošurama, monografijama i dokumentarcima. Indija je teška, naporna, zamorna. Moraš imati

predispozicije i iskustvo za putovanje po njoj. Barem tuda kuda sam ja prošla. Jug je navodno drukčiji. Pogotovo ako ideš sama. Moraš znati biti asertivna na granici bezobrazluka. Inače si gotova; preveslat će te na sve moguće načine. Od kojih su neki jako zamorni. Ako se ne znaš paziti, možeš nadrapati. Realno. Možeš. Ali ako se znaš, onda dobiješ dragocjeno, snažno, nezamjenjivo, rastuće iskustvo inicijacijskog karaktera s točno odmijerenom dozom iscrpljivanja i užitka. Prava Indija ne postoji bez posljedičnog umora. Umora od buke, od buljenja, od milijun dosadnih pitanja od svakakvih ljudi na cesti, od prašine i zagađenosti, gužve, nadnaravnih prometnih čepova, uz prljavštinu ulica, leteće i nagomilano smeće, umorne i ranjene životinje po cesti i ljudi koji to izdržavaju. Žive. Svi ti prizori prolaze kroz tebe moraš ih naučiti probaviti. Ovako pišući, mislim da prije dobijem probavne probleme zbog svega čemu sam posvjedočila, a manje od kontaminirane hrane. Doživljavaš li ovu zemlju zaista otvorenih očiju i visokom perceptivnošću, ovaj te dio ne može zaobići.

Moja novostečena prijateljica Marina koja već dvije i pol godine živi u Delhiju savršeno opisuje Indiju kao visoko fotogeničnu. Njezina fotogeničnost proizlazi iz njezine nezamislive ekspresivnosti. I svih njezinih „načina“. Uspiješ li sabrati svoju energiju i snagu tijekom puta da scene kojima svjedoči zaustaviš u trenu u kojem se zbivaju (uz svu buku, prljavštinu i hiperiskustvo osjeta)... onda dođeš u dodir s tim sekundama gdje živi čarolija. Ti magični djelići sekunde, koje nudi ova zemlja krajnosti i izdržljivosti, se gibaju ulicama kao jedina lijepa zrnca prašine u čitavoj zagađenosti zraka. Uspiješ li održati pažnju i energiju svog bića i tijela uperenu k takvoj dinamici doživljavanja, ova te suluda zemlja nagradi neizrecivom preobrazbom tvojih nevidljivih i često krutih životnih shvaćanja.

*10 DANA KASNIJE, dodatak priči o Mussoorieju. U Mcleod Ganj, Dharamshala

Otišla sam u posjet budističkom hramu u Mcleod Ganju, kamo su izbjegli budistički monasi s Tibeta i mnogo Tibetanaca... Gledala sam u fotografije Tibetanaca koji su se u posljednjih 30 godina zapalili (self-immolation) kako bi iskazali svoj očaj i revolt prema Kini i zatočenošću Tibeta. Dok sam stajala ispred zida s fotografijama, prošla je grupa posjetitelja čiji je vodič započeo priču o samoubojstvima zapaljivanjem... Govori, prije 10 dana, u Mussoorieju, zapalila su se 2 tinejdžera da bi ukazali na bezizlaznost Tibeta.

Ostajem zatečena... To se dogodilo tek nekoliko dana prije što sam ja odmorila svoja pluća i biće u tom mjestu... Ali, okrutan čin koji su si ti dečki priuštili nije stigao do mene. U nijednom trenu. Stvarno, u ovoj Indiji živi bezbroj paralelnih svemira. Vijesti iz svemira u svemir stižu zaobilaznim putem... i za vrijeme toga, i poslije, Mussoorie je dalje živio svoj turistički život ugodne predsezone. Ja sam, tamo, najviše bila zaprepaštena ljepotom tankih drveća voćki (Kumani) koje su se na očigled

rascvjetavale iz sata u sat. Kumani ispred zgrade mog hotela, na strani koja gleda prema planini, promatrala sam sva tri svoja sunčana jutra u Mussoorieju uz svoj jutarnji čaj. Samo je gledala pola sata, sat vremena... slobodno i probirljivo tvrdim da tih, kroz ta tri dana raspoređenih, 180-ak minuta predstavljaju u najljepše i najintenzivnije minute mog putovanja po Indiji. Samo sam gledala Kumani. I pila čaj.

Možda zato što se hotel zvao Filigree, možda zato što je vlasnik hotela objesio na zid magičnu matematiku islama i vrlo lijepu kaligrafiju.

Možda zato što je na zidu pored prozora, kroz kojeg se vidjela ta elegantna voćka, stajao akvarel japanske voćke uz popratne znakove na japanskom.

Možda zato što je moja soba, iako najmanja, imala je za mene najdojmljiviji prozor prema planini... ili što sam im bila jedina gošća, ili što smo na terasi ujutro pod suncem igrali njihovu verziju balote – samo s novčićima...

Ne znam, Mussoorie me upotpunio kao nijedno mjesto u Indiji.

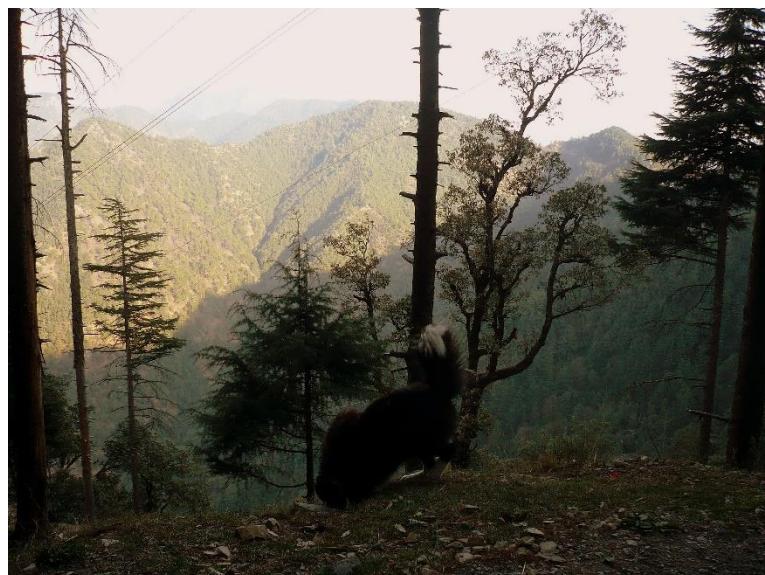

Istina, mogu sve pojednostaviti i reći, pa da, konačno si se odmorila, tako, u biću predahnula, u svome si se biću ispružila.

Mussoorie je za mene bio prepun finih iznenađenja o kojima bih mogla nanovo pripovijedati, ali, nekako je to... suvišno.

To mjesto do kojeg (opet) klimavi državni bus dojuri svladavši 1000m nadmorske visine u prvoj brzini... mjesto usred planine s dva stara kršćanska groblja sakrivena u debelom i vlažnom hladu crnogorice... svako sa svoje strane planine, ta groblja stara 200 godina, jedno koje je pokopalo vojnike iz Krimskog rata, drugo Engleze koji su poumirali od malarije i drugih tropskih bolesti.

Ne znam. Začudno, začudno. I začudno tiho pod čitavom tom mahovinom. U šetnji sam imala svog poludnevnog prijatelja s kitnjastim repom, crno bijelog. Nije mi rekao svoje ime, ali družili smo se kao da se baš dugo znamo. Ah ta pseća ljubav...

**Peace
not
Pieces**

Let's work for it .

"NIRANKARI BABA"

